

РЕШЕНИЕ

№ 5390

гр. София, 15.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 15.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **10191** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 2 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба вх.№ 31788 от 12.10.2020 г. и вх. № 32258 от 15.10.2020 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [жилищен адрес]., ап. 97, представлявано от П. А. Н. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 02/312/01947/3/01/04/02 от 21.09.2020г , издаден Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ (ДФЗ).

С жалбата се оспорва АУПДВ, като издаден при съществено нарушение на административно производствените правила, противоречие с материалния закон и липса на мотиви. Конкретизира ,че административният орган неправилно е приел, че е налице неизпълнение на чл. 16, ал.2 във вр. С чл. 43, ал.1, т.1 и т. 5 от Наредба № 29 от 11.08.2011 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Подкрепа за създаване и развитие на микропредприятия“ от Програма за развитие на селските райони за периода 2007 – 2013 г. (Наредбата). Посочва се , че нереализирането на приходите, заложен в бизнес плана, не може да се квалифицират като нарушение на Наредбата, тъй като посочените стойности на приходите имат единствено прогнозен характер и касаят бъдещи доходи. Отбелязва се, че неправилно в АУПДВ е прието, че не е изпълнено залегналото в бизнес плана условие за две работни места – едно управленско и едно – производствен персонал.

Твърди се, че в петгодишния период от крайното плащане на бенефициера е открито едно работно място, съобразно трудов договор, сключен между него и търговеца на 05.09.2016 г. и съгласно 2 бр. декларации за самоосигуряващо се лице от 15.07.2016 г. и от 02.09.2016 г. на П. Н., същата полага личен труд в къщите за гости и за тази дейност се самоосигурява. В тази връзка се отбелязва, че тези факти не са отчетени от ДФЗ, тъй като са се осъществили след крайната дата на последния проверяван период – 30.06.2016 г. Инвокират се доводи за нищожност на акта на основание чл. 177, ал.2 от АПК. Посочва се, че е изтекъл давностния срок за съставяне на АУПДВ като се позовава на чл. 3 от Регламент (ЕО, Е.) № 2988/95. В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. С., който поддържа жалбата, предлага да се уважи по изложените в нея съображения. Депозира писмено становище и претендира разноси, съгласно представен списък.

Ответникът – изпълнителният директор на ДФЗ, редовно призован се представлява от адв. К., която оспорва жалбата и излага доводи за правилност на постановления АУПДВ. Претендира адвокатско, прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от жалбоподателя и депозира писмено становище.

Административен съд - София - град след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че с писмо с изх. № 01-6500/3010 от 01.07.2020г. ДФ „Земеделие” е открил производство по издаване на Акт за установяване на публично държавно вземане на основание чл. 24, ал. 1 във връзка с чл. 26, ал. 1 от АПК, както и на основание влязло в законна сила Решение № 4065 от 13.04.2020г. по адм. д. № 7869/2018 година на Върховният административен съд на Република България - четвърто отделение. Производството се откри във връзка, направени след проверка на изпълнението на договор № 02/312/01947 от 21.05.2012г. и подадена заявка за окончателно плащане № 02/312/01947/3/01 от 13.06.2014г. по мярка 312 „Подкрепа за създаване и развитие на микропредприятия” от Програма за развитие на селските райони 2007-2013 г., както и във връзка с Решение № 4065 от 13.04.2020г. на ВАС - четвърто отделение, с което е признато наличието на достатъчно правни и фактически основания за връщане на суми.

Между [фирма] и ДФ „Земеделие“ има сключен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № 02/312/01947 от 21.05.2012г. с предмет на инвестицията „Изграждане на две къщи за гости в УПИ 115, местност "Лозята", [населено място], общ. П.“. По договора са извършени две плащания по подадена заявка за авансово плащане № 02/312/01947/1/01 от 27.07.2012 г., по която на 27.08.2012г. е изплатена финансова помощ в размер на 122 402,07лв. и по подадена заявка за окончателно плащане № 02/312/01947/3/01 от 13.06.2014г., по която на 10.09.2014г. е извършено плащане в размер на 106 481,59лв. Общо изплатената безвъзмездна финансова помощ по договор № 02/312/01947 от 21.05.2012г. е в размер на 228 883,66 лв.

В периода 04.07.2016г. - 08.07.2016г. е извършена проверка на място след плащане по проект № 02/312/01947 от 3 0.11.2011г., при която Фондът е упражнил правото си по т. 4.1, т. 4.2 и т. 4.3 от договор № 02/312/01947 от 21.05.2012 г., като освен проверка за спазване на нормативните и договорни задължения от страна на бенефициента е извършена проверка и за целевото използване на субсидираната инвестиция и постигането на целите на мярка 312 от ПРСР 2007-2013 г.

При проверката е установено, че финансираните със средства на Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и от Националния бюджет две къщи за гости в [населено място], общ. П. са изградени и завършени. Съгласно издадените Удостоверение за въвеждане в експлоатация за двете къщи за гости № 12 от 29.05.2014г., Удостоверение за категоризация на къща 1 № 1306 от 28.05.2014 г. и Удостоверение за категоризация на къща 2 № 1307 от 28.05.2014 г., които са обект на инвестицията по проект № 02/312/01947 от 10.11.2011 г., следва, че субсидираната инвестиция е въведена в експлоатация на 29.05.2014 г. Считано от тази дата финансиранят от страна на ДФ „Земеделие“ проект би следвало да функционира съгласно предназначението си.

В резултат от проверката на място, както и след извършени допълнителни административни проверки е констатирано, че от датата на въвеждане в експлоатация на къщите за гости до момента на проверката не са реализирани никакви приходи от субсидираната дейност, не са разкрити заложените в бизнес плана две работни места и реално субсидираната инвестиция не се използва съобразно нейното предназначение, което се явява неизпълнение на т. 4.12, т. 4.17 букви „а“ и „д“ от договор № 02/312/01947 от 21.05.2012г., както и на чл. 43, ал. 1, т. 1 и т. 5 от Наредба № 29 от 11.08.2008 г., при условията на която е предоставено подпомагането.

При проверката са установени следните факти:

1. От представените при проверката на място отчети за приходите и разходите на [фирма] към 31.12.2014 г., към 31.12.2015 г. и към 30.06.2016 г. е установено, че приходите от дейността и в трите отчета са 0,00 лева, тоест няма абсолютно никакви приходи от дейността. Единствените отчетени приходи в счетоводните документи са от финансираня. Този факт удостоверява, че не само не се изпълняват заложените финансови нива в приходната част на бизнес плана, но и предвид нулевите стойности на приходите от дейността следва, че къщите за гости реално не функционират като такива.

В предложението от [фирма] бизнес план за всяка година ползвателят е заложил да реализира приходи от дейността (наемане на къща за гости) в размер на 92 000 лв. / годишно.

Конкретно изчислено пропорционално за дните от периода 01.06.2014 - 31.12.2014г., съгласно представения в процеса на кандидатстване от ползвателя бизнес план е заложено реализирането на приходи в размер 53 939,73лв. От представените при проверката на място документи е установено, че за същия период ползвателят е реализирал приходи от дейността в размер на 0,00лв. Тези факти по отношение на неизпълнението на приходите заложените по бизнес план се потвърждават и от влязлото в сила съдебно решение по адм.д. № 7869/2018 година на ВАС. За цялата финансова 2015г. в бизнес плана към проекта са заложените приходи от 92 000,00 лева. При проверката на място е констатирано, че за цялата финансова 2015г. са реализирани приходи от дейността в размер на 0,00 лв. За първото шестмесечие на 2016г., представляващо периода 01.01.2016 - 30.06.2016г., изчислени пропорционално спрямо заложените в бизнес плана приходи от дейността, ползвателят е трябвало да реализира приходи в размер на 46 000,00 лева. От представените при проверката на място счетоводни документи е установено, че са реализирани приходи в размер на 0,00 лева. В представения от [фирма] и одобрен с договора за подпомагане бизнес план са залегнали финансови показатели, на базата на които проектът е определен като допустим, сключен е договор за подпомагане и е изплатена субсидията по него. От

представените при проверката на място документи за периода от подаване на заявката за окончателно плащане до проверката на място, съставляващ повече от 2 (две) години, от които една пълна финансова година (2015г.) е установено, че не са реализирани никакви нощувки. Изпълнението на бизнес плана е в размер на 0% от заложените приходи и на 0% от планираните нощувки.

Изрично е посочено, че задължението на ползвателя е както физически да извърши одобрената с договора инвестицията, т.е. да придобие активите - обект на финансово подпомагане, така и задължението за използването на инвестицията за постигане на набелязаните резултати от гледна точка на заложените финансови показатели, обективирани в представения от самия ползвател бизнес план. Нулевите приходи от дейността не гарантират икономическата жизнеспособност на инвестицията.

Направен е извод, че при съобразяване на критерия „степен на неизпълнението“ по смисъла на чл. 46. ал. 2, изречение второ от Наредба № 29 от 11.08.2008 г., констатираното неизпълнение на бизнес плана води до заключение за допуснато тежко нарушение от страна на ползвателя.

2. В т. 4.17, букви „а“ и „д“ от сключения между [фирма] и Държавен фонд „Земеделие“ договор за подпомагане № 02/312/01947 от 21.05.2012 г., са поети следните задължения от ползвателя: „В срок от 5 години от сключването на настоящия договор Ползвателят е длъжен: а/ да използва придобитите въз основа на одобрения проект активи по предназначение и д/ да не преустановява подпомогнатата дейност поради други причини, освен изменящите се сезонни условия за производство“. Същите изисквания са изрично заложен и в чл. 43, ал. 1, т. 1 и т. 5 от Наредба № 29 от 11.08.2011 г., при условията на която е сключен договорът за подпомагане.

Установено е, че изпълнението на първоначално заложените в бизнес плана резултати от подпомаганата дейност спрямо реализираните приходи от дейността е равно на 0% за целия проверен период, съставляващ повече от 2 (две) години, от които една пълна финансова година (2015г.), което на практика означава, че неспазването на задължението по т. 4.12 и т. 4.17, букви „а“ и „д“ от договора е равно на пълно неизпълнение. От посоченото е направен извод, че инвестицията не се използва в съответствие с нейното предназначение, не се използва съобразно одобрения проект, както и че не се постигат целите на мярка 312 от ПРСР 2007-2013 г. Правните последици от това неизпълнение рефлектират пряко върху подпомаганата дейност в нейната цялост и обезсмислят предоставянето на финансова помощ, когато същата се предоставя за нерентабилна и непостигаща целите на мярката инвестиция.

Доколкото съгласно т. 1.1 от договора Фондът предоставя на ползвателя безвъзмездна финансова помощ, представляваща 70% от одобрените и реално извършени от ползвателя разходи, свързани с осъществяването на проект № 02/312/01947 от 10.11.2011 г., то установеното, че финансираната инвестиция не генерира приходи от дейността, води до заключение, че субсидираната инвестиция не се използва, в съответствие със заложеното в одобрения проект предназначение и това представлява самостоятелно основание за възстановяване на получената за осъществяване на проекта финансова помощ.

3. В одобрения с договор № 02/312/01947 от 21.05.2012г. бизнес план е залегнало разкриване на 2 (две) работни места - 1бр. управленски и 1бр. производствен персонал. При проверката на място, потвърдено и от последващи административни проверки е установено, че за целия проверяван период в предприятието не е разкрито

нито едно работно място. При проверката не са представени трудови и/или граждански договори за осигуряване на заетост. Липсата на разкрити работни места се потвърждава и от представените при проверката на място отчети за приходите и разходите на [фирма] към 31.12.2014 г., към 31.12.2015 г. и към 30.06.2016 г., в които обявените разходи за персонал са 0,00 лева.

Доколкото спецификата на хотелиерската и свързаната с настаняване на гости дейност предполага наличие на персонал, който да извършва поне минималните обичайни за този бранш дейности, то липсата на такъв отново потвърждава извода, че субсидираната инвестиция не се използва съобразно нейното предназначение и в съответствие е одобрения проект.

Същевременно съгласно т. 4.2.3 от Програмата за развитие на селските райони 2007-2013 г. осигуряването на заетост, чрез разкриване на нови работни места е генерална цел на програмата, за реализирането на която се предоставя финансова помощ. Неразкриването на заявените в проекта и бизнес плана към същия работни места доказва пълно изпълнение и непостигане на основна цел, както на мярка 312 от ПРСР, заложен в чл. 2, т. 1 от Наредба № 29 от 11.08.2008 г., така и на Програмата за развитие на селските райони в България за периода 2007 - 2013 г., а именно „Насърчаване на растежа и създаване на нови работни места в микропредприятията за неземеделски дейности в селските райони”.

Липсата на каквито и да било приходи от субсидираната по проекта инвестиция, неизползването на инвестицията по предназначение и съобразно одобрения проект, липсата на каквито и да било приходи от дейността по финансиранния проект, както и неразкриването на нито едно работно място доказва, че не са изпълнени условията на чл. 2 от Наредба № 29 от 11.08. 2008г. и не е постигната нито една от целите на мярката, а именно: 1. насърчаване на растежа и създаване на нови работни места в микропредприятията за неземеделски дейности в селските райони; 2. насърчаване на предприемачеството в селските райони и 3. насърчаване развитието на интегриран туризъм в селските райони.

Установеното изпълнение на финансовите показатели на одобрения бизнес план по проекта в срока на действие на договора и в частност: реализирани нулеви приходи от дейността, неизползването на подпомогнатите активи по предназначение, както и практически неупражняването на подпомаганата дейност, включително и липсата на създадени работни места за неземеделски дейности в селските райони водят както до изпълнение на поетите задължения, така и до непостигане на целите на мярка 312 „Подкрепа за създаване и развитие на микропредприятия”, определени в Програма за развитие на селските райони 2007-2013 г. и в Наредба № 29/11,08.2008г.

Предвид установеното по т. 1 от АУПДВ и съгласно т.30 от Приложение към раздел I "Общи положения" от „Правила за определяне на размера на подлежащата са възстановяване безвъзмездна финансова помощ при установени нарушения на чл. 27, ал. 6 и 7 от ЗПЗП по мерките на ПРСР 2007 – 2013 г.“, когато реализираните приходи от подпомаганата дейност, изчислени средно аритметично за всички проверявани пълни финансови години, са под 20% от предвидените приходи съгласно одобрения бизнес план, изчислени средноаритметично за същия период и времетраенето на нарушението е продължило над една финансова година, в конкретния случай над две пълни години, тежестта на нарушението се квалифицира като голяма, тъй като засяга условията, при които проектът е бил одобрен за финансиране и подкопава постигането на целите на предоставеното подпомагане. В този случай подлежащата за

възстановяване финансова помощ следва да бъде в размер 100 % от изплатената такава, конкретно 228 883,66 лева.

Предвид установеното по т. 2 от разглеждания акт и съгласно т. 2 от Приложение към раздел I "Общи положения" от горепосочените Правила, когато ползвателят не използва придобитите въз основа на финансирания проект активи по предназначение, което оказва влияние върху целите и изпълнението на проекта и нарушението засяга подпомаганата дейност в цялост, подлежащата за възстановяване финансова помощ следва да бъде в размер 100 % от изплатената такава, конкретно 228 883.66 лева.

Предвид установеното по т. 3 и съгласно т. 18 от Приложение към раздел I "Общи положения" от „Правилата за определяне на размера на подлежащата на възстановяване безвъзмездна финансова помощ при установени нарушения по чл. 27, ал. 6 и 7 от ЗПЗП по мерките на ПРСР 2007-201 Зг“, когато е установено, че ползвателят не е разкрил нови и/или не е запазил броя съществуващите работни места и когато неизпълнението е по-голямо от 50% спрямо заложените в одобрения бизнес план параметри по отношение на устойчива заетост, тежестта на нарушението се определя като голяма, тъй като засяга критерий за допустимост по съответната мярка. В този случай размерът на подлежащата на възстановяване финансова помощ е определен в нормативен акт (чл. 35, §1 от Делегиран регламент № 640/2014), тъй като засяга условията, при които проектът е бил одобрен за финансиране и подкопава постигането на целите на предоставеното подпомагане. В този случай подлежащата за възстановяване финансова помощ следва да бъде в размер 100 % от изплатената такава, конкретно 228 883,66 лева.

Общият размер на задължението е определен в размер на 228 883,66 лева (словом двеста двадесет и осем хиляди осемстотин осемдесет и три лева и 66 стотинки).

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително ангажираните от страните във връзка с дадени от съда указания. По искане на жалбоподателя е допуснато събирането на гласни доказателства чрез изслушване и приемане на ССЕ, изготвена от вещото лице Л. З. разпит на свидетеля П. Н.. Съдът кредитира приетите гласни доказателства.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от надлежната страна, в законоустановения срок при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваният акт е издаден в писмена форма от компетентен орган, но при допуснати съществени нарушения при прилагането на процесуалните закони, което обуславя неговата незаконосъобразност. В

случая твърдението на жалбоподателя за нищожност на обжалваният административен е неоснователно, тъй като в мотивите Решение № 4065 от 13.04.2020 г., постановено по адм. Дело № 7869 по описа за 2018 г. на ВАС, Четвърто отделение ясно се установява волята на касационната инстанция, че след отмяната на решение №02/312/01947/3/01/04/01, изх. №01-6500/721#6 от 28.04.2017 година на изпълнителния директор на Държавен фонд, органът следва да се произнесе отново като съобрази обстоятелството, че Методика за определяне на санкциите след плащане по проекти от ПРСР 2007-2013 година е обявена за нищожна с решение № 15652/14.12.2018 г. по адм. дело № 11440/2017 г. на ВАС, четвърто отделение, оставено в сила с окончателно решение № 8020/29.05.2019 г. по адм. дело № 1757/2019 г. на ВАС, петчленен състав.

На следващо място и с оглед съдебната практика на ВАС към датата на постановяване на настоящето съдебно решение се установява трайното разбиране, че не следва на се прилагат правилата на чл. 27, ал. 3 и 7 от ЗПЗП вр. Чл. 162 от ДОПК, а тези на чл. 27, ал. 6 ЗПЗП вр. ЗУСЕСИФ.

Съгласно чл. 166, ал. 1 от ДОПК, установяването на публични вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон. В случая съответният закон - чл. 27, ал. 6 и ал. 7 и чл. 20а, ал. 5 и ал. 6 от ЗПЗП, съдържа уредба на реда и органа, който установява дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради нарушение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони. В чл. 27, ал. 6 от ЗПЗП (Нова - ДВ, бр. 51 от 2019 г., в сила от 28.06.2019 г.) е предвидено, че дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради нарушение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, което представлява неизпълнение на одобрени индикатори и основание за налагане на финансова корекция по чл. 70, ал. 1, т. 7 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ), се установява с издаването на решение за налагане на финансова корекция по реда на чл. 73 от същия закон. На основание чл. 27, ал. 7 от ЗПЗП (Нова - ДВ, бр. 51 от 2019 г., в сила от 28.06.2019 г.), АУПДВ за установяване на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ се издава извън основанията по ал. 6, във връзка с чл. 70, ал. 1, т. 1-9 от ЗУСЕСИФ.

Трайно е разбирането в съдебната практика, че непостигането на заложените финансови показатели в бизнес плана представлява неизпълнение на одобрените индикатори и е налице основанието по чл. 70, ал. 1, т. 7 ЗУСЕСИФ за извършване на финансова корекция. В този смисъл са налице множество съдебни актове, постановени от

Върховния административен съд: Решение № 8695 от 19.07.2021 г. на ВАС по адм. д. № 2647/2021 г., VIII о., Решение № 9071 от 5.08.2021 г. на ВАС по адм. д. № 11780/2020 г., VIII о., Решение № 8020 от 2.07.2021 г. на ВАС по адм. д. № 2128/2021 г., VIII о., Решение № 6897 от 8.06.2021 г. на ВАС по адм. д. № 705/2021 г., I о., решение № 5872/21.05.2020 г. на ВАС, четвърто отделение, по адм. дело № 11774/2019 г., решение № 2709/19.02.2020 г. на ВАС, четвърто отделение, по адм. дело № 9703/2018 г.; решение № 3184/28.02.2020 г. на ВАС, четвърто отделение, по адм. дело № 7468/2018 г.; решение № 5040/04.04.2019 г. на ВАС, четвърто отделение, по адм. дело № 4307/2018 г.; решение № 5317/24.04.2018 г. на ВАС, четвърто отделение, по адм. дело № 1945/2018 г.; решение № 4933/03.04.2019 г. на ВАС, четвърто отделение, по адм. дело № 4912/2018 г. и др. Във всички тях е прието, че в този случай е налице материалноправната хипотеза на чл. 70, ал. 1, т. 7 от ЗУСЕСИФ, която представлява основание за налагане на финансова корекция с издаването на решение по реда на чл. 73 от същия закон.

От изложеното следва, че показателите, заложи в бизнес плана, представляват индикатори. В подкрепа на този извод са и мотивите, изложени в решение № 13796/06.11.2020 г. по адм. дело № 12488/2019 г. на ВАС, седмо отделение, според които: "Индикаторът е нещо, което или чрез което се измерва осъществяването на одобрения проект. Проектът се одобрява при точно определени параметри – инвестиционно намерение, което включва структура, стойност, източници на финансиране, място на извършване на инвестицията, и от друга страна - анализ на приходите и разходите след реализация на инвестиционния проект. Именно тези два компонента на инвестиционното намерение, които са същността на процесния проект, са мотивирали органа да одобри предоставянето на безвъзмездната помощ в процесния размер, защото чрез тях той е бил убеден, че проектът не само ще създаде сочената материална база, но и ще има принос за постигане на целите на оперативната програма".

В оспорения АУПДВ административният орган се позовава на чл. 27, ал. 7 от ЗПЗП, съгласно който дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ се установява с издаването на АУПДВ по реда на ДОПК. Това основание обаче е приложимо само ако не е налице основание по чл. 27, ал. 6 от ЗПЗП за издаване на решение за налагане на финансова корекция по реда на чл. 73 от ЗУСЕСИФ. Видно от текста на цитираната разпоредба, законодателят не е регламентирал в условията на алтернативност хипотезите, при които компетентният орган издава решение по чл. 73 от ЗУСЕСИФ и АУПДВ по ДОПК, като не му е предоставил възможност да избере кой акт да издаде, ако прецени, че фактите по спора могат да

бъдат подведени както под материалноправното основание на чл. 70, ал. 1, т. 1 - 9 от ЗУСЕСИФ, така и под материалноправното основание в съответната наредба, по реда на която се сключва договорът, регламентираща връщане на предоставената финансова помощ при неизпълнение на договора. От това следва, че хипотезите на издаване на два различни акта са регламентирани в условията на евентуалност и само когато липсват основанията за определяне на финансова корекция по чл. 70, ал. 1, т. 1 - 9 от ЗУСЕСИФ, се издава АУПДВ.

Съгласно чл. 63, § 1 от Регламент (ЕО) 1306/2013, ако се установи, че даден бенефициер не изпълнява критериите за допустимост, ангажиментите или други задължения, свързани с условията за предоставяне на помощта или подкрепата, предвидена в секторното законодателство в областта на селското стопанство, помощта не се изплаща или се оттегля изцяло или частично. Според разпоредбата на чл. 69, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, управляващите органи провеждат процедури по администриране на нередности по смисъла на чл. 2, т. 36 и 38 от Регламент (ЕС) № 1303/2013. Видно от определението за нередност в чл. 2, т. 36 от Регламент (ЕС) № 1303/2013, "нередност" означава всяко нарушение на правото на Съюза или на националното право, свързано с прилагането на тази разпоредба, произтичащо от действие или бездействие на икономически оператор, участващ в прилагането на европейските структурни и инвестиционни фондове, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на бюджета на Съюза чрез начисляване на неправомерен разход в бюджета на Съюза.

Предвид изложеното, при констатиране на нередност по определението на чл. 2, т. 36 от Регламент (ЕС) № 1303/2013, на основание чл. 27, ал. 6 от ЗПЗП дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ е следвало да се установи с издаването на решение за налагане на финансова корекция по реда на чл. 73 от ЗУСЕСИФ, тъй като е налице основанието по чл. 70, ал. 1, т. 7 от същия закон. Изричната регламентация в специалния закон на вида на акта, реда за издаването му и правните основания в различните хипотези не допуска нарушаването на тези разпоредби да бъде възприемано от съда като несъществено и невлияещо на законосъобразността на оспорения акт.

В случая е приложима новата разпоредба на чл. 27, ал. 6 от ЗПЗП (в сила от 28.06.2019 г.) и поради това, че производството по издаване на оспорения АУПДВ е започнало на 01.07.2020 г. с писмо по чл. 26, ал. 1 от АПК за откриване на производството по издаване на акта, съгласно чл. 25, ал. 3 от АПК, а АУПДВ е издаден на 21.09.2020 г. Договорът за отпускане на финансова помощ е сключен на 21.05.2012 г. Съгласно § 1, т. 2, б. "а" от ДР на Правилата за определяне на размера на подлежащата на възстановяване безвъзмездна финансова помощ при установени нарушения по чл. 27, ал. 6 и 7 от ЗПЗП по мерките от ПРСР

за периода 2007 - 2013 г., "мониторингов период" за договорите, сключени преди 1 януари 2015 г., е пет години, считано от датата на сключването им. В случая мониторинговия период за сключения между ДФ "Земеделие" и [фирма] е изтекъл на 21.05.2017 г., т. е. преди образуване на административното производство по издаване на оспорения административен акт. Предвид това § 12, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗПЗП (ДВ, бр. 2 от 2018 г.), според който започналите производства по издадените до датата на влизането в сила на този закон наредби по прилагането на мерките от ПРСР за периода 2007 - 2013 г. и на мерките и подмерките по чл. 9б, т. 2 от ПРСР за периода 2014 - 2020 г. се довършват по досегашния ред до изтичане на периода на мониторинг, е неприложим.

Разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от ЗУСЕСИФ (изм. - ДВ, бр. 85/2017 г.), според която след окончателното плащане по проект, неизвършените финансови корекции са публично вземане съгласно чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, не изключва приложимостта на чл. 27, ал. 6 от ЗПЗП (ДВ, бр. 51/2019 г.). Тълкуването ѝ съобразно чл. 46, ал. 1 от ЗНА, във връзка с другите алинеи на същия законов текст сочи, че под "извършване" на финансова корекция се разбира "изпълнение" в смисъла на възстановяване на средствата от съответния бенефициент, а не "установяване" по смисъла на чл. 27, ал. 6 от ЗПЗП.

По изложените съображения жалба на [фирма] се явява основателна и оспореният АУПДВ № 02/312/01947/3/01/04/02 от 21.09.2020 г. да се отмени.

С оглед изхода на спора, в полза на оспорващия следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 1550, 00 лв., включващи държавна такса в размер на 50, 00 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 1500,00 лв., което не следва да бъде коригирано, тъй като съответства на изискванията на чл. 8 , ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – София- град, Трето отделение, 8 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], Акт за установяване на публично държавно вземане № 02/312/01947/3/01/04/02 от 21.09.2020г , издаден Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ (ДФЗ).

ОСЪЖДА Държавен фонд "Земеделие" да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 1550, 00 лв. (хиляда петстотин и петдесет лева/, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: